

Jadranka Pavić
DRUGAČIJI SU MEĐU NAMA
Smiješak i suza za najdraže

Život bračnog para Bošnjak odredila je bolest kćeri Ivane koja je potpuno nepokretna, ne može micati rukama ni nogama | Foto: GK/V. Čutura

Kada su mladi bračni par Svjetlana i Boris Bošnjak započeli svoj bračni život, ni u snu nisu pomišljali kako će ih potreba odvesti daleko od grada uz koji su se vezali svi njihovi životni planovi. Oboje su bili zaposleni, a nakon vjenčanja kupili su stan u središtu Mostara i okruženi prijateljima i rodbinom provodili svakidašnjicu. Ubrzo se njihova obitelj proširila i Svjetlana je u mostarskoj bolnici rodila zdravu djevojčicu Ivanu. No treći dan nakon poroda dijete je dobilo visoku temperaturu i stanje se pogoršavalo iz sata u sat. Deseti dan prestala je sama disati i pala je u komu te je premještena u zagrebačku infektivnu kliniku. Nakon prijema vidjelo se da dijete ima opsežna krvarenja u mozgu te oštećenje kralježnice. Ivana je sada u trećoj godini života, a roditelji ni danas ne znaju zbog čega se sve dogodilo zdravoj djevojčici. Ivana je potpuno nepokretna, ne može micati rukama ni nogama, ne diše sama već uz pomoć aparata i hrani se na sondu. O tim danima majka svjedoči: »Kada se Ivana rodila carskim rezom, rekli su mi da je sve u redu. Međutim, osjećala sam da se nešto događa jer su je premjestili na drugi odjel i nisu mi je dali vidjeti ni dojeti. Kako se stanje naglo pogoršavalo, nekoliko dana kasnije rekli su mi da je dijete kritično, da ne znaju zašto i da ne znaju hoće li preživjeti. Upravo zbog toga krstili smo je

»Ivanu sam počela gledati i shvaćati da je Isus s nama. Iako je potpuno bespomoćna, ulijevala mi je čudnu snagu. I počela sam razmišljati: 'Ako nam je Bog dao ovakav život, on zna zašto.' I strahovi su postali manji.«

u mostarskoj bolnici na Ivandan. Zato je i dobila ime Ivana,« navodi majka. Ivana je deseti dan premještena u infektivnu kliniku u Zagreb i tu je započeo novi život obitelji Bošnjak.

Prestala se pitati »zašto«

Borba za Ivanin život bila je svakodnevna. Svaki dan govorilo se da je blizu smrti i svaki dan roditelji su sa strepnjom čekali sljedeći. U međuvremenu Ivana je premještena na KBC Rebro i u svom kratkom životu već je prošla sedam operacija. Prisjećajući se tih dana, majka navodi: »Prve dane bila sam smještena kod Isusovaca u Marijinu domu. To mi je mnogo značilo. Tamo sam provela godinu dana sama, a muž je stalno putovao na relaciji Zagreb - Mostar jer je u Mostaru radio. I njemu je bilo vrlo teško, nije mogao biti uz nas jer je trebao zaraditi za život, a želio je biti s nama. Ipak, njegova potpora i naše zajedništvo bili su mi snaga u tim najtežim danima. U početku nisam bila svjesna da nam se to događa. Jednostavno sve je bilo nestvarno. Tada sam se počela pitati: 'Zašto mi? Je li to Božja kazna? Zbog čega?' Prolazila sam faze depresije, tuge, ljutnje na Boga, mirenja s Bogom, nade, strahova... U međuvremenu sam polazila tečaj hagioterapije kod profesora Tomislava Ivančića, koji mi je pomogao da se suočim sa stvarnošću. Kada sam se prestala pitati zašto i što će dalje biti, smirila sam se i prihvatila realnost«, svjedoči majka. Nadalje navodi: »Ivanu sam počela gledati i shvaćati da je Isus s nama. Iako je potpuno bespomoćna, ulijevala mi je čudnu snagu. I počela sam razmišljati: 'Ako nam je Bog dao ovakav život, on zna zašto.' I strahovi su postali manji. Kod svake Ivanine operacije rekla bih: 'Bože, u tvojim je rukama, a tebe molim da nam daš snage nositi se s onim što si nam namijenio.'«

»Osjećam da je sretna uz nas«

Kako Ivanino stanje zahtijeva dvadesetčetverosatnu intenzivnu skrb, roditelje su mnogi informirali o mogućnostima trajnoga smještaja. »Za ovako tešku djecu postoji smještaj u Gornjoj Bistri, a postoji i u Mostaru. No to ne dolazi u obzir. Mnogi bi rekli da nije život ovo kako Ivana živi, potpuno nepokretna, naizgled bez kontakata s okolinom i ovisna o aparatu koji diše umjesto nje. Međutim, osjećam da je ona sretna uz nas. Na prvi pogled čini se kao da ne reagira ni na što. Nepokretno leži, ne plače, ne više... Ipak, mi prepoznajemo nijanse Ivanina raspoloženja koje samo roditelji mogu prepoznati. Osjećamo kada je sretna, kada je tužna. Kada je bila u bolnici, bila je stalno odsutna, plakala je, nije ništa pratila. Sada se nasmiješi kada je zadovoljna ili pusti suzu kada je tužna ili kada je nešto boli. Mi joj stalno pričamo, ne znam što razumije, no znam da nas osjeća i mi osjećamo njena raspoloženja«, navodi majka. Razmišljajući o mogućnostima što bolje brige za Ivanu, roditelji su odlučili ostati u Zagrebu jer u Mostaru ne mogu realizirati sve ono što je potrebno njihovoj djevojčici. Zato su prodali stan u Mostaru i kupili stan u župi Remete kako bi bili što bliže bolnici koju roditelji često posjećuju zbog Ivanina teškoga stanja.

O posebnom trenutku za vrijeme boravka uz Ivanu majka svjedoči: »Jednom kada sam došla u bolnicu, činilo mi se da imam posebnu snagu. Osjećala sam se mnogo jače nego prethodnih mjeseci, osjećala sam se snažno i čvrsto. Taj osjećaj ponovio se i sljedećih dana. Tek nekoliko dana poslije toga doznala sam da sam trudna. Zanimljivo je kako sam s trudnoćom osjetila silnu snagu. Naravno da sam u jednom trenutku osjetila strepnju: 'A što ako drugo dijete ne bude dobro?' No brzo sam sve predala Bogu i rekla: 'Bože, spremna sam i

na najgore, sve je u tvojim rukama!' I zaista je tako. Da su mi liječnici rekli da je i drugo dijete teško oštećeno, nikada ga ne bih pobacila. No, na sreću, Marija je rođena zdrava, a kada sam je rodila i vidjela da je sve u redu, dugo, dugo sam plakala od sreće,« prisjeća se majka Svjetlana.

Ima mnogo dobrih ljudi

Marija ima osam mjeseci, zdrava je, napredna i živahna djevojčica koja najviše od svega voli priviti se uz majčine grudi i sisati. »Kako sam najveći dio dana sama s djecom jer muž radi, problem mi je kada dojam Mariju, a na aparatima na kojima je Ivana oglasi se alarm. Moram odmah ustati i otrgnuti Mariju s prsa kako bih pomogla Ivani. Za to vrijeme Marija plače, a to je sigurno traumatizira. No nažalost nema drugoga načina. Osim toga, sada je Marija počela puzati pa moram paziti da ne isključi respirator ili kisik sestri jer u sekundi dopuže do njezine sobe. Tako da je to intenzivna skrb cijeli dan. U zgradi sam upoznala susjedu koja mi ponekad pričuva Mariju i to mi mnogo znači. Cijele dane sam u kući s djecom i željela bih upoznati druge mlade roditelje i druge župljane, no tu smo tek nekoliko mjeseci pa se nadam da hoću. Jedini izlazak mi je nedjeljom kada uzmem Mariju i idem na misu u našu župu u Remete dok muž čuva Ivanu. Muž mi je velika potpora. Iako ujutro radi, često noć probdije uz Ivanu kako bih se ja mogla naspavati jer tijekom dana moram funkcionirati. Nikada ne misli na sebe i nesebično se daje obitelji. U teškim i prijelomnim životnim situacijama najviše se ljudi upoznaju i zbliže jer lako je biti zajedno u dobru, a treba opstati kada su potrebna velika odricanja«, zaključuje Svjetlana.

Iako se ne žali, ne može skriti kako su izdatci za tako teško bolesno dijete golemi te da bi teško mogli da nema pomoći roditelja i rodbine. Osim toga, tu su i drugi ljudi koji su im pomogli u tehničkim pomagalima kao što su specijalni krevet, kolica i druge potrepštine koje su prijeko potrebne Ivani, a nisu ih mogli dobiti besplatno. »Problem je što još nismo u Hrvatskoj tri godine pa nemamo prava na dječji doplatak ni na porodiljni. Sada sam u rješavanju statusa majke njegovateljice pa će onda biti lakše jer su troškovi veliki, a radi samo muž. Osim toga od velike nam je pomoći od prvih dana bila udruga 'Kolibrić'. Preko udruge članovi si međusobno pomažu potrošnim materijalom, a i savjetima. Osim toga Ivani dolazi i cijeli tim iz centra za rehabilitaciju 'Mali dom'. Dolaze fizioterapeut, defektolog i psiholog i oni nesebično pokušavaju pomoći. Osim toga, od izlaska Ivane iz bolnice dolazi nam i medicinska sestra Martina iz zdravstvene njege u kući 'Zorica' koja je već postala dio naše obitelji. Posebno sam zahvalna cijelom timu Infektivne klinike 'Fran Mihaljević', u kojoj je Ivana provela najveći dio svoga života. Oni su svojom profesionalnošću i toplinom olakšali naše teške dane. Ima mnogo dobrih ljudi i stručnjaka pa je onda ipak sve nekako lakše«, ističe majka Svjetlana. Na kraju navodi kako ne želi razmišljati ni bojati se za ono što će biti sutra jer ona i suprug sve su prepustili Božjim rukama, koje ih vode kroz život.